

[Maigaard.]

børnene går i. Sådan svarer folk jo flest. Så spørger man: ja men er det på jeres skole, der bliver indoktrineret? Nej, nej, nej, inspektøren er et fint menneske, og skole-nævnsformanden, ja, han er ganske vist socialdemokrat, men han gør sit arbejde udmærket. Nå. Ja men er det så i kommunen, der indoktrineres? I kommunen? Nej, slet ikke. Borgmesteren er selv formand for skolekommissionen, og det er så udmærket, og skoledirektøren er et prægtigt menneske, ham kender vi fra Rotary. Men ovre i nabo-kommunen skulle det være galt fat. Sådan har vi hørt det gang efter gang.

Derfor mener jeg, det er et skinproblem, det er et problem, der rejses for at sløre nogle væsentlige problemer her i samfundet. Men det har skabt problemer, uro og usikkerhed omkring skolen.

Jeg vil gerne pege på det, formanden for forældrenes organisation siger, altså formanden for de mennesker, som skulle være den forurettede part i denne sag, formanden for de forældre, fra hvem lærerne skulle hugge børnene for at gøre dem til marxister, pseudo eller ægte, som man nu vil. Han siger i dag til Aktuelt, at han modtager 2 breve pr. dag, og klagerne er ofte upræcise og usaglige og formuleret i vage antydninger om lærernes måde at være på og om mangel på trivsel i klassen. Han siger videre, at det er et udtryk for den mistænkeliggørelse — minister, den mistænkeliggørelse — der desværre er blevet resultatet af indoktrineringsdebatten. Og han slutter: „Mange steder frygter man, at forældre og skole ligefrem bliver sat op mod hinanden.“

Der er blevet skabt et problem, det var der ikke, det var ikke noget væsentligt problem for folkeskolen. Der er blevet skabt et problem af det tohovede uhyre Nielsen-Baunsbak-Jensen. Det har forårsaget en skade, og jeg skal villigt vedstå, at det har også været med i de overvejelser, vi har gjort os, inden vi kom til debatten. Vi spurgte: hvad skal vi nå med den? Der er

sket skade, og der er sket mere skade her, end man kan reparere ved en folketingsdebat eller med en dagsorden.

Det, vi har prøvet, er at begrænse skaderne og prøve at trække nogle af de mistag væk, som vi synes vi har set. Derfor har vi stillet, omhyggeligt formuleret, nogle spørgsmål, som kunne gøre livet lidt lettere for de folk, der skal igennem skrubbet i den næste tid. Ministeren har svaret på en række af spørgsmålene, og det takker jeg for.

Jeg har et par kommentarer til ministeren, som øjensynlig føler sig så forbundet med den anden side af det dobbelthovede uhyre, at hun end ikke vil se i øjnene, hvad det er, undervisningsdirektøren har sagt. Nej, undervisningsdirektøren har slet ikke sagt noget om et lærerløfte, det er helt galt. Ja men lad os så se, hvad det er, undervisningsdirektøren siger i dette for en embedsmand så fantastiske interview i Berlingske Tidende den 13. oktober. Han siger:

„Vi nærmer os den situation, hvor man må spørge, om det for at være en frisindet folkeskole er nødvendigt, at læreren skal aflægge et lærerløfte, som lægerne aflægger et lægeløfte.“

Må jeg, minister, opfatte det svar, jeg fik, at det har han slet ikke sagt, denne Baunsbak-Jensen, som en afstandtagen fra tanken om lærerløftet? Jeg ville helst gøre det, og jeg beder om at få et klart svar.

Undervisningsdirektøren går sandelig heller ikke mod decentraliseringen, siger ministeren. Det er jo ikke rigtigt, minister. Det er et klart led i alt det, manden siger, at han nærer en dyb skepsis over for decentralisering. Lad os tage Ålborgtalen. Der siger direktøren i den for ham så kendte stil:

„Dette er min ængstelse, at vi gennem stærk decentralisering og uden en forpligtende fælles livsform kan komme til at ødelægge folkeskolen.“

Det er et bærende led i hele talen, at der ikke efter undervisningsdirektørens mening er en forpligtende livsform, derfor er udtalelsen en afstandtagen. Vi kan gå videre i